

PŘÍBĚH O TVRDOHLAVÉM MUŽI /

TEXT: PETR TROJAN

FOTOGRAFIE: JAN BARTUŠEK

Tvrdohlavost je odedávna
přisuzována ženám. Jak si
vezmou něco do hlavy,
neodradí je od toho ani
čert, poradí si naopak
s celým peklem (viz Čert
a Káča). Podobných
příběhů je v lidovém
písemnictví a ve světové
literatuře bezpočet; ženská
tvrdohlavost jako zásobárna
nezdolné energie pro
provádění a dokončení
dobrých úmyslů uchvátila
i antické klasiky (viz
Aristofanova Lysistrata) . . . ,
marně jsem v ní však hledal
nějaký příběh
o Tvrdohlavém muži. Ale co
nenabídla literatura, nabídl
mi život. Náhodou, jak už
to bývá, a nečekaně, jak
to také bývá.

Pojedete-li silnicí E-15 z Železného Brodu směrem do hor, dorazíte po pár kilometrech do Loužnice. Malá, ale pěkná vesnice: malebné stráně svírají údolí, bohaté na rašelinu a vodu (odtud snad název Loužnice), kolem lesy, na obzoru hory. Pražáci tu už koupili kdejakou volnou chalupu, protože počet obyvatel se z původních pěti set zmenšil na polovinu, ale ti, kdo zůstali, pevně zakotví, zvelebují nebo staví nové domky, zahrádky, celou obec. Vládne jí žena, která má už zkušenost bílých vlasů, ale poslanecký sbor MNV tvoří v podstatě většinu mladí lidé.

Dost dlouho jsem nevěděl, že Milan Pipek je také zdejší poslancem. Stavěl jsem se u něho obvykle v nedalekém Držkově – ve sklárnách Kavalier a vedli jsme řeči o skle. O sobě totiž Milan řeči zásadně nevede a kdyby mi někdo tehdy řekl, že je tvrdohlavec, snad bych se až zasmál. Klidás, to ano, to bych přijal. Navíc mírný, snášenlivý, prostě takový hodný kluk. Je mu osmadvacet, ženu má dvacetiletou, jiskrnou a energickou . . . o té bych na místě prohlásil, že skuteční, co si vezme do hlavy.

Ale stalo se, že takhle před rokem (snad dokonce přesně před rokem) jsme s Milanem seděli na bedně plné skleněných trubiček, z kterých se v Kavalieru vyrábějí na poloautomatických tvarovacích linkách pipety a posílají se odtud málem do celého světa. Tehdy mě obrovsky zajímalo sklo a práce sklářů, tak jsme vedli ty své řeči, když se Milan znenadání podíval na hodinky (dávno „padla“) a prohodil:

„Nechceš si zajet k nám na koupaliště?“

Přijal jsem to jako projev jeho smyslu pro humor, přesně ono, kterým jsou obdařeni klidá-